

CSUTKAMANÓ ÉS AZ ÖRDÖGI TERV

Illusztráció: Csapó Judit

Mese: Zalaba Zsuzsa

Sárga és rozsdás kis falevél
Ne félj ha elvisz a szél, a szél...
Táncolva röppent, ringatózz és szállj
A repülés csodálatos, nem fáj!

Így énekelt Csutkamanó a titokzatos őszi délutánon, ropogott a lába alatt minden parányi levél és rözse. Egyedül bandukolt a kis manó, tündérbarátnői gesztenyét szedtek Tündérföldön és abból készítették a szép díszfüggönyöket palotáik ablakára.

Csutkamanó gondolt egyet és meglátogatta őket. Illetve nem találta őket sehol, a Tündérbirodalom üres volt és a gesztenyék is mintha szőrén-szálán eltűntek volna.

Mennyi tündér volt itt? Ezer-kétezer – ennyien nem tűnhetnek el csak úgy..... Csutkamanónak nem tetszett a látvány, mindjárt rosszat sejtett és dideregni kezdett félelmében.

Egy cserebogár röppent el mellette s a kis hősünk rögtön tudta, mi a teendője, követte a tündérek „paripáját”, amely hetedhét határon túlra repült s minden cserebogarat begyűjtött, amerre járt. A manócska rádöbbsent, hogy segítséget gyűjt a példás kis paripa s valami nagy baj történt, ha kellene a mentőparipák... Egy óriási szakadék széléig repültek s a nagymenő kis manó nem akart hinni a szemének.

Kettényílt a Tündérbirodalom.

A szakadék szélén sok-sok gesztenyefüzér lógott le a mélységbe, a tündérlovak azokon másztak le, a túloldalhoz próbáltak hidat készíteni. A kis manó megpillantotta a tündérikreket is, akik ott sertepertéltek a szorgoskodó tündérfajak körül. – Miért nem szóltatok nekem? – kérdezte Csutkamanó.

Pici és Boróka megszeppentek, nem volt idejük a kis manót felkutatni, apjuk parancsára az egész tündérnemzetség a szakadékhoz indult.

„Nemzetségünk egy része a birodalom másik részében maradt! Egyszerűen kettényílt a Föld és csak a jajveszékelést hallottuk! Hidakat kell építenünk és a szakadék szélére kerítést vagy fákat kell raknunk, mert így életveszélyes lehet a környék!” – mondták az ikrek bölcsen és határozottan.

Csutkamanó segített is nekik azon nyomban, de amikor már esteledett és még mindig temérdek munka várt rájuk, elkeseredtek és fáradtan rogytak össze.

Csutkamanó arra riadt fel, hogy apró kis piros lények másznak fel a szakadékból és csendesen suttognak egymás között: - Nemsokára elfoglalhatjuk a tündérbirodalom mindkét oldalát s nem kell odalent a sötétben élnünk tovább!

Az ördögöké lesz a napsütötte birodalom!!! Nem kell majd tüzet raknunk, fény lesz, fázni sem fogunk, a tündérek meg bennünket fognak majd szolgálni!

A kis manónk meghökkent a piciny ördögök furfangos tervén s ahelyett hogy a varázssípjába fújt volna, dúdolni kezdett:

Mámoros, szédítő tündérvilág,
mindenki sír csak és nem nevet már!
Szomorkodunk csak és búslakodunk,
Elátkozott lett itt minden napunk!

Elvágunk innen a ragyogásba,
Útnak indulunk a szép világba!
Itthagyjuk e búskomor földünket
Meghódítjuk a fényes szigetet.

Az ördögök füleiket hegyezték, hogy hallják a nótát s rögtön ördögi tervet eszeltek ki: - A fenének kell a gyászor tündérbirodalom, elmegyünk a fényes szigetre, az lesz a miénk! Jót kuncogtak, s visszamásztak a szakadékba, hogy elmeséeljék királyuknak a tündéreknél tett látogatásukat.

Csutkamanó ekkor fújt a varázssípjába s a föld alatt az ördögök köré egy olyan üvegbúra emelkedett, ahonnan soha többé nem tudtak kijönni. Fényes volt és káprázatos, ragyogott és az ördögök örömben táncra perdültek. Észre sem vették, hogy a saját csapdájukba estek, azt hitték, a fényes sziget érkezett el hozzájuk s nekik már egy tapodtat sem kell tenniük, hogy eljussanak a meseszép helyre.

Csutka Manó meséi

Ott ragadtak örökké a mélyben, a ragyogó üvegbirodalomban, ahol az összes fény visszatükröződött a falakról, szinte vakító volt a látvány. Mindenütt lángok teremtek, szikrák pattantak, az ördögök, hogy a tűz nyelve el ne érje a hátsó fertályukat, állandóan szökdécseltek és ugráltak, táncoltak és egyik helyről a másikra szökdécseltek.

A szakadék reggelre bezárult, a tündérek pedig boldogan folytatták a gesztenyegyűjtést.

Csutkamanónk megmentette a tündérek birodalmát.